

de paagældende ved danske Retter. — At Bestemmelsen i Konkurslovens § 163 om Arrest paa Person for Forpligtelser til at foretage en Handling ikke er optaget i Udkastet, er en ligefrem Følge af den ved Bestemmelserne i Kapitel XXX foretagne Forandring med Hensyn til Fuldbyrdelesmaaden af Domme for saadanne Forpligtelser. Endnu bemærkes, at man ikke har fundet tilstrækkelig Grund til i Udkastet at optage de i forskellige ældre Bestemmelser hjemlede særegne Fritagelser for Arrest paa Person, idet disse efter den ekceptionelle Karakter, hvormed Arrest paa Person efter Udkastet fremtræder, næppe vilde have nogen praktisk Betydning, jfr. derimod § 461, 2det Stykke og Grundlovens § 57.

§ 461.

At Arrest ikke kan foretages i Ting, hvori der ikke vilde kunne gøres Eksekution for den paagældende Fordring, maa anses for en ligefrem Konsekvens af Arrestinstituttets Karakter som Sikkerhedsmiddel. Derimod er det ikke med Nødvendighed givet, at Ting, hvori der kan gøres Eksekution, ogsaa kunne belægges med Arrest, idet der kan foreligge en Fritagelsesgrund, som alene udelukker den foreløbige Retsforfølgning.

§ 462.

Den gældende Rets almindelige Regel, at Arrest kan afværges ved *Sikkerhedsstillelse*, er her optagen. Ligesom Arrest derfor ifølge § 466 aldrig kan gøres paa Person, naar Sikkerhed kan faas ved Arrest paa Gods, og fremdeles i Henhold til § 478 kun kan udstrækkes til saa meget af Skyldnerens Gods, som behøves til at sikre Fordringen og Arrestudgifterne, saaledes maa den ubetinget kunne afværges ved *Sikkerhedsstillelse*. Af denne Grundsætning følger fremdeles, at der ikke lovlig kan søges Arrest for saadanne Fordringer, som allerede ere tilstrækkelig betryggede ved anden Sikkerhed. — Hvad angaar *Sikkerhedens Beskaffenhed*, er det utvivlsomt, at *Sikkerhedsstillelsen* ifølge Christian den Femtes Lov efter Omstændighederne maatte kunne gives ved personlig Kaution; men i Praxis har det allerede længe været den almindeligst antagne Mening, at Rekvirenten ifølge den nyere Lovgivnings Grundsætninger ikke er pligtig at lade sig nøje med mindre end reel Sikkerhed. Denne Regel er vistnok for stræng og vil jævnlig kunne føre til, at Arrest maa iværksættes, uagtet det er muligt paa anden Maade at

skaffe Kreditor en virkelig betryggende Sikkerhed. Det er derfor fundet rettest at overlade Afgørelsen af det Spørgsmaal, om en tilbuden Sikkerhed er af fyldestgørende Beskaffenhed, til Fogedrettens Skøn. — Hvad angaar *Sikkerhedens Størrelse*, vil denne vel jævnlig ligefrem være given ved Arrestrekvirentens Opgivelse af, hvad hans Fordring gaar ud paa; er dette imidlertid andet end Penge, vil der dog ogsaa i denne Henseende blive Plads for Fogdens Skøn. Gaar Fogdens Bestemmelse af Sikkerhedsspørgsmaalet Arrestrekvirenten imod, vil denne gennem Kære kunne indbringe Fogdens Afgørelse til højere Rets Prøvelse, jfr. § 492. Hvis omvendt den af Rekviritus tilbudne Sikkerhedsstillelse forkastes, kan denne under Arrestforfølgningssagen fremsætte en herpaa grundet Indsigelse mod Arrestens Lovlighed, jfr. ndf. ad §§ 481—492.

§ 463.

Paragrafens første Stykke fastsætter Retsvirkningen af Arrest paa Gods i Overensstemmelse med gældende Ret. Det samme gælder i alt væsentligt om de i Paragrafens 2det Stykke givne Bestemmelser om, hvad der udkræves, for at Arrestens Retsvirkning skal kunne gøres gældende over for en godtroende Trediemand. Særlig fremhæves, at der ikke er fundet tilstrækkelig Grund til at opgive Tinglæsning af Arrest i Løsøre ved Skyldnerens personlige Værneting. Den Forskel, der paa dette Punkt bibeholdes mellem Arrest og Udlæg i Løsøre, finder sin Forklaring i, at der saavel paa Grund af den almindeligvis længere Varighed af den ved Arrest begrundede Sikkerhed som med Hensyn til de ved Udlæg og Arrest forskellige Regler om Rekvirentens Adgang til at udsætte Rekviritus af Godsets Besiddelse og Betydningen af denne Foranstaltning (jfr. § 464 sammenholdt med §§ 376 og 379, sidste Stykke) er større Trang ved Arrest end ved Udlæg til at paabyde Iagttagelsen af en Form, hvorved det i al Fald bliver muligt for Trediemand at komme til Kundskab om Forfølgningen. Endnu bemærkes, at der ikke er fundet Grund til at opstille nogen Tidsgrænse for Arrestbaandets Varighed. I Overensstemmelse med Forholdets Natur maa Rekvirentens Sikkerhedsret derfor, for saa vidt den ikke under Retsforfølgningens Gang forsvinder i et Udlæg, vedvare, indtil Skyldneren retter for sig, eller Arresten bortfalder ved Fogdens Ophevelsesdekret (§ 487) eller ved Udløbet af Ankefristen for den Dom, hvorved Arresten kendes ugyldig (§ 485).